

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 6617/2025
20.11.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Срђан Алексић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство пољопривреде, шумарства и водопривреде, Републичке дирекције за воде, Београд, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Краљеву, ради одређивања накнаде, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Вишег суда у Крушевцу Гж 1854/24 од 09.01.2025. године, у седници одржаној 20.11.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Вишег суда у Крушевцу Гж 1854/24 од 09.01.2025. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиље изјављена против пресуде Вишег суда у Крушевцу Гж 1854/24 од 09.01.2025. године.

Образложење

Пресудом на основу признања Основног суда у Крушевцу, Судска јединица у Варварину П 3091/23 од 20.03.2024. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље па је обавезана тужена да јој на име накнаде за експроприсану непокретност и то за заузеће целе парцеле кп. бр. .. КО ... у површини од 243м² исплати износ од 50.000,00 динара са законском затезном каматом од 27.12.2023. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужиља да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 13.500,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Крушевцу Гж 1854/24 од 09.01.2025. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена пресуда на основу признања Основног суда у Крушевцу, Судска јединица у Варварину П 3091/23 од 20.03.2024. године у ставу првом изреке. Ставом другим изреке, укинута је пресуда на основу признања у ставу другом изреке и предмет у том делу враћен на поновно одлучивање.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, са

предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије, на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/2011...10/2023, у даљем тексту: ЗПП) Врховни суд је оценио да нема места одлучивању о ревизији као изузетно дозвољеној на основу одредбе става 1. тог члана, с обзиром да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, правних питања у интересу равноправности грађана, уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права. Правноснажном пресудом, након што је тужена поднеском од 18.03.2024. године признала тужбени захтев у целости и оцене нижестепених судова да су испуњени услови прописани одредбом чл. 348. став 1. и 2. ЗПП за доношење пресуде на основу признања, обавезана је тужена да тужиљи, на име накнаде за експроприсану непокретност, заузеће целе катастарске парцеле, исплати износ од 50.000,00 динара са законском затезном каматом од дана подношења тужбе до исплате. Врховни суд је размотрио правне разлоге на којима је заснована побијана пресуда и наводе изнете у ревизији, па је оценио да нема услова за примену института изузетне дозвољености ревизије. Примена овог института је резервисана за питања из домена примене материјалног права. Наводи ревизије се односе на питања процесног права у поступку оцене испуњености услова за доношење пресуде на основу признања, што нису законом превиђени разлози за изјављивање посебне ревизије, чија је дозвољеност условљена испуњењем услова прописаних у члану 404. став 1. ЗПП.

Из наведеног разлога нису испуњени услови да се у овој парници прихвати одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, па је на основу члана 404. ЗПП Врховни суд одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије тужиоца у смислу члана 410. став 2. тачка 5., у вези одредбе члана 479. став 6. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 27.12.2023. године, а вредност предмета спора је 50.000,00 динара.

Како у конкретном случају вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе у смислу одредби члана 468. ЗПП, то се ради о спору мале вредности у којем против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија на основу одредбе члана 479. став 6. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Мирјана Андријашевић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић